

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1 Mo 22:1-16)

Lugemine esimesest Moosese raamatust

Pärast neid sündmusi pani Jumal Aabrahami proovile ning ütles temale: “Aabraham!” Ja ta vastas: “Siin ma olen!” Ja tema ütles: “Võta nüüd Iisak, oma ainus poeg, keda sa armastad, ja mine Morijamaale ning ohverda ta seal põletusohvriks ühel neist mägedest, mis ma sulle nimetan!” Ja Aabraham tõusis hommikul vara, saduldas oma eesli, võttis enesega kaasa kaks noort meest ja oma poja Iisaki, lõhkus põletusohvri puud ja läks paika, millest Jumal temale oli rääkinud. Kolmandal päeval tõstis Aabraham oma silmad üles ja nägi seda paika kaugelt. Ja Aabraham ütles oma noortele meestele: “Jääge teie eesliga siia! Mina ja poiss läheme sinna, kummardame ja tuleme siis tagasi teie juurde.” Ja Aabraham võttis põletusohvri puud, pani need oma pojale Iisakile õlale, võttis enda kätte tule ja noa ning mõlemad läksid üheskoos.

Ja Iisak rääkis oma isa Aabrahamiga ning ütles: “Isa!” Ja tema vastas: “Siin ma olen, mu poeg!” Siis ta ütles: “Näe, siin on tuli ja puud, aga kus on ohvritall?” Ja Aabraham vastas: “Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle, mu poeg!”

Nõnda läksid mõlemad üheskoos. Ja kui nad jõudsid paika, millest Jumal temale oli rääkinud, ehitas Aabraham sinna altari, ladus puud, sidus kinni oma poja Iisaki ja pani ta altarile puude peale. Ja Aabraham sirutas käe ja võttis noa, et tappa oma poeg. Aga Issanda ingel hüüdis teda taevast ja ütles: “Aabraham, Aabraham!” Ja tema vastas: “Siin ma olen!” Siis ta ütles: “Ära pane kätt poisi külge ja ära tee temale midagi, sest nüüd ma tean, et sa kardad Jumalat ega keela mulle oma ainsat poega!”

Ja Aabraham tõstis oma silmad üles, vaatas, ja ennäe, üks jäär oli rägastikus sarvipidi kinni. Ja Aabraham läks ning võttis jäära ja ohverdas selle põletusohvriks oma poja asemel. Ja Aabraham pani sellele paigale nimeks “Issand näeb”. Seepärast öeldakse tänapäevalgi: “Issanda mäel ta näitab end.”

Ja Issanda ingel hüüdis Aabrahami teist korda taevast ning ütles temale: “Ma tõotan iseenese juures, ütleb Issand: sellepärast, et sa seda tegid ega keelanud mulle oma ainsat poega, ma õnnistan sind tõesti ja teen su soo väga paljuks – nagu tähti taevas ja nagu liiva mere ääres – ja su sugu vallutab oma vaenlaste värvad! Ja sinu soo nimel õnnistavad endid kõik maailma rahvad, sellepärast, et sa võtsid kuulda mu häält.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 116:12-13. 15-16. 17-18 R: 13)

R: Ma tõstan üles lunastuse karika ja hüüan appi Issanda nime.

Kuidas ma tasuksin Issandale
selle eest, mis ta minule on teinud.
Ma tõstan üles lunastuse karika
ja hüüan appi Issanda nime.

R:

Kallis on Issanda meelest tema vagade surm.
Issand, ma olen su sulane,
sinu sulane, su teenija poeg,
sina oled mu köidikud lahti päästnud.

R:

Sinule ma toon oma tänuohvri
ja hüüan appi Issanda nime.
Ma pean oma töotusi Issandale
kogu tema rahva nähes.

R:

(Teine lugemine Ro 8:31b-34)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast Roomlastele:

Vennad, mis on meil öelda? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes ta oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ei peaks ta siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima? Kes võib süüdistada Jumala valituid? Jumal on see, kes õigeks teeb. Kes võib meid hukka mõista? Kristus Jeesus on see, kes suri, ja – mis veel enam – kes üles äratati, kes on Jumala paremal käel ja kes palub meie eest.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mk 8:7)

Ja pilvest kostis hääl: “See on mu armas Poeg, teda kuulake!”

(Evangeelium Mk 9:2-10)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Ja kuue päeva pärast võttis Jeesus kaasa Peetruse ja Jaakobuse ja Johannese ning viis nad omaette kõrgele mäele. Ja teda muudeti nende ees, ta rõivad hakkasid erevalgena hiilgama, nagu ükski maapealne vanutaja neid valgeks teha ei suuda. Ja Eelija koos Moosesega näitas ennast neile, ja nad kõnelesid Jeesusega.

Peetrus ütles: “Rabi, meil on siin hea olla, teeme siia kolm lehtmaja: ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale.” Aga tema ei teadnud, mida öelda, sest neid valdas suur hirm.

Siis tõusis pilv ja varjas neid, ning pilvest kostis hääl: “See on mu armas Poeg, teda kuulake!” Ja kui nad ringi vaatasid, ei näinud nad äkki enam kedagi muud kui Jeesust üksi endi juures. Ja kui nad mäelt lahkusid, keelas Jeesus neid, et nad kellelegi ei jutustaks, mida nad olid näinud, enne kui Inimese Poeg on üles tõusnud surnuist. Ja nemad pidasid tema sõnu meeles, ent arutasid omavahel: “Mida tähendab surnuist üles tõusma?”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, milleks me vajame reklaami? Kas reklaam on üldse vajalik? Põhimõtteliselt peaks vastama jaatavalt, sest kust me muidu saaksime teada uutest kaupadest, kust leiaksime julgustust teaduse ja tehnika uusimad saavutused kasutusele võtta. Kuid teisalt on reklaam kindlasti üks maailma kõige tüütumaid asju üleüldse. Reklaami tagant vaatab meile vastu terve kallilt makstud teadus sellest, kuidas inimesi manipuleerida, kuidas saata varjamatu ja varjatud signaale nende alateadvusele, et nad aina ostaksid - ostaksid asju, mida pole neile tegelikult üldsegi vaja.

Kuid reklaam ja valikute paljusus on tänapäeva maailma paratamatu reaalsus, mis reostab ja matab enda alla kogu meie visuaalse ruumi, ning peab kõiki vahendeid kasutades võitlust selle kõige kallima ressursi ehk inimese tähelepanu nimel. Kui sinu toote või teenuse reklaam avalikkuse meeli ei köida, siis – nagu öeldakse – pole sind olemaski. Seega, kas tuleks nüüd ka kirikul end reklaamida nagu mingit kaupa?

Tegelikult, kui päris aus olla, siis on ka kirik ise alati olnud reklaam – reklaam igavesele elule ja mõistlikele käitumismudelitele siin maailmas, mis peaksid meile ükskord, pärast surma, taevariigi uksed avama. Kuid kirik on siiski ka midagi enam: teda võib pigem võrrelda mitte kaubandusliku, vaid ühiskondliku reklaamiga, mis ei ürita midagi müüa, vaid püüab veenda jätkusuutliku käitumise mõistlikkuses ja hoiatada, et Jumala seadustest möödahiilimine võib kalliks maksma minna. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, väga paljud inimesed ei saa kogu elu jooksul Jumalalt ühtegi eredat

personaalset ilmutust; niisamuti ei räägi kaugetki kõik, kes on tagasi toodud kliinilisest surmast, et oleksid kogenud teispoosust. Ka satub vaid väike osa inimesi kunagi olukorda, kus nende elu ripub sedavõrd juuksekarva otsas, et hiljem hakkavad nad väärtustama elu teisiti kui varem. Enamasti me kuuleme sellest vaid lugusid, kuid teame samas, et meiegi ei jää siia maailma igaveseks. Seega on meie endi huvides põhjalikult järele mõelda ka teiste inimeste kogemuste üle, ja uskuda nende põhjal, et teistsugune reaalsus võib olla lähemal kui me seda hetkel tunnetame, mõista, et surm ei ole lõpp ja teispoosus on olemas. Ja kui me sellesse usume, siis tahaksime me oma hingepõhjas samuti leida kord igavese eluaseme kõrgel mäel koos Moosese, Eelija ja Jeesusega.

See on kindlasti omamoodi kurb, kui me ei koge elus ei imesid ega kirgastumismomente, kui me peame uskuma pimedalt, ehk isegi tundma aegajalt end sellepärast rumalatena või teistest vähematena. Kuid isegi ilmutused ja imed suuda hoida nende kogejaid kahtlemast. Peetrus, kes nägi omaenda silmaga Mooset ja Eeliat ning kuulis Jumala häält nimetamas Jeesust Jumala pojaks, unustas ülempreestri õues kõik ülevad hetked ja salgas Jeesust, salgas teda kolm korda... Jaakobus ja Johannes, kes samuti ilmutusest osa said, mõõtsid hiljem taevariiki maiste mõõdupuudega ja üritasid Jeesuselt seal endale paremaid istekohti välja kaubelda. Nende käitumisest võime järeldada, et kui elus tuleb teha tähtsaid otsuseid, siis ei pruugi reklaam – see tähendab, kogetud imed ja ilmutused – alati aidata Jeesuse hoiatusi tõsiselt võtta.

Armsad õed ja vennad, on märkimisväärne, et kui Peetrus nägi Mooset ja Eelijat Jeesusega rääkimas, siis tahtis ta neile eluasemed püsitada – neile, aga mitte iseendale. See tähendab, ta tahtis, et nemad jääksid siia maailma, meie juurde elama. Nii soovime meiegi tegelikult ikka pigem, et Jeesus tuleks tagasi, jääks meie juurde, muudaks seda maailma, ja meil oleks siin hea olla. Kuid nii nagu Peetruski, peame ka meie vist leppima ikka vastupidisega – et need oleme meie, kes me peame minema Jeesuse juurde... läbi surmavärava. Peame leppima – see tähendab, me peame leidma rahu sellega, mis Jumal meile määrab, mis on tema tahe. Tema teab, kuidas on parem, teda tasub uskuda isegi pimedalt. Aamen.